

Butlletí

de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya

número 16 | febrer 2012

HERIBERT BARRERA, IN MEMORIAM

PARLAMENT DE CATALUNYA

Sumari

Editorial	3
Joan Rigol i Roig	
Vivències d'un període que ja és història	5
Concepció Ferrer i Casals	
Heribert Barrera, el polític i l'amic	9
Marçal Casanovas i Guerri	
En record del president Barrera	11
Isidre Molas	
L'Heribert Barrera que vaig conèixer	15
Ismael E. Pitarch	
2011: absències injustes	17
Ernest Benach	

Consell de redacció: Teresa Capilla i Pujol i Josep M. Casals i Guiu. **Fotografies:** Ramon Boadella (coberta), Jordi Gumfí (pàg. 3), Pepe Navarro (pàg. 2), Pau Oliva (pàg. 10) i Guillermina Puig (pàg. 7, 8, 11, 13, 14, 16). **Assessorament lingüístic:** Serveis d'Assessorament Lingüístic del Parlament de Catalunya. **Disseny i maquetació:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. **Distribució:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. Parc de la Ciutadella, s/n, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 635. Fax 933 046 636. A/e: edicions@parlament.cat. **Impressió:** Fotoletra, Barcelona. **Tiratge:** 650 exemplars. **Dipòsit legal:** B-27.537-2003. **ISSN:** 1887-7893.

Editorial

EL SR. BARRERA I JO VÀREM COMENÇAR A TENIR TRACTE personal en la I legislatura de la Generalitat autonòmica. Ell era el president del Parlament i jo era conseller de Treball. Aleshores, jo era un jove aprenent de política i ell era un mestre per a les noves generacions que assumien responsabilitats públiques. M'hi vaig atansar perquè ell era fill de Martí Barrera, conseller de Treball de la Generalitat republicana. El pare de l'Heribert fou un gran conseller de Treball en uns moments molt convulsos de la societat catalana. El seu prestigi moral, les seves conviccions personals de responsabilitat social i la seva actitud de diàleg eren per a mi un referent personal que el president Barrera em va transmetre. Jo necessitava la referència a la Generalitat republicana per a donar sentit polític a la continuïtat institucional, a la meua responsabilitat política. La Generalitat autonòmica no era un invent de la Constitució espanyola, sinó filla d'una història que havíem reclamat al llarg de la dictadura franquista. Recordo que una de les primeres coses que vaig fer va ser posar la fotografia de tots els consellers de Treball des del 1931 a l'espai més noble de la Conselleria.

El president Barrera se sentia orgullós de la tasca del seu pare i apreciava l'interès meu de connectar amb el passat de la nostra història. L'exemple de sentit moral, de sensibilitat social i de fermesa en el diàleg era el missatge que vaig aprendre de Martí Barrera a través del seu fill Heribert.

Ens trobàvem esporàdicament els presidents de partits catalans. Aleshores jo era president d'Unió Democràtica i aprenia de les converses entre els presidents Pujol, Barrera i Reventós, juntament amb en Pere Portabella. Per a mi aquelles reunions —fetes amb total discreció— eren un exemple vivent de diàleg i de compartir preocupacions i esperances del nostre país. Recordo la complicitat de tots plegats en la defensa de la nostra llengua. El president Barrera tenia un pensament molt lúcid amb relació a la nostra feblesa institucional, que s'avançava al que anys més tard s'ha fet extensiu a la nostra societat.

Vaig compartir la humanitat del president Barrera quan va exercir de president de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament. Estava amatent a la situació personal de penúria d'alguns exdiputats. En aquests casos sempre va trobar la complicitat i l'ajuda de la Mesa del Parlament que jo presidia.

Abans de prendre possessió de la presidència del Parlament, Heribert Barrera va anar a visitar el president del Parlament català a l'exili. Era el Sr. Farreras i

Duran, que vivia exiliat a Cuernavaca (Mèxic). D'ell va rebre una carta en què presentava la dimissió com a president del Parlament a l'exili i es posava a la disposició del nou president del Parlament.

La carta original jo la vaig rebre de les mans del meu antecessor, el president Joan Reventós, a l'hora de prendre possessió de la presidència, i la vaig lliurar al meu successor, el president Benach. És una bella tradició entre presidents del Parlament amb què volem significar la fidelitat institucional a la nostra història i el respecte i l'admiració als que defensaren la nostra dignitat col·lectiva durant el llarg període d'exili institucional. El president Barrera va marcar aquest estil institucional de la presidència del Parlament en la seva responsabilitat d'iniciador d'aquest càrrec en la Generalitat autonòmica. En aquest sentit, els altres n'hem seguit les petjades.

Juntament amb els que varen ser presidents de la Generalitat, Jordi Pujol i Pasqual Maragall, els expresidents del Parlament ens hem unit per donar suport a les institucions polítiques catalanes quan han sofert agressions. Recordo com tots junts vàrem encapçalar la manifestació del 10 de juliol, presidida pel president Montilla i organitzada per Òmnium Cultural.

Em vaig acomiadar del president Barrera pocs dies abans de la seva mort. Ens apreciàvem. En el seu llit d'agonia deia adéu a un amic, a un mestre, a un testimoni de lluita per la catalanitat, al president del Parlament. Continua viu en la memòria el seu sentit de la moral, el sentit de la fidelitat als més febles, a l'actitud de diàleg i de fermesa de les seves conviccions i, sobretot, al seu gran desig d'una Catalunya plena de dignitat política, alliberada i reconeguda sobiranament.

Gràcies, president Barrera.

JOAN RIGOL
President del Parlament (1999-2003)

Vivències d'un període que ja és història

LES CIRCUMSTÀNCIES HISTÒRIQUES DE LA PRIMERA LEGISLATURA del Parlament de Catalunya un cop restablert l'any 1980, de què vaig tenir l'honor i la satisfacció de formar part com a diputada i vicepresidenta primera, han revestit d'una certa èpica la meva percepció d'aquells quatre anys viscuts al costat de qui en fou president, el Molt Honorable Heribert Barrera. És cert que el pas dels anys, a més, ha difuminat molts dels fets que succeïren en aquell període, però el que sí que queda en el meu record de manera molt clara és el sentiment que eren moments d'una gran transcendència política. Repreníem la història de Catalunya, i la responsabilitat d'escriure el primer capítol ens corresponia a tots els qui protagonitzàrem aquella primera legislatura i, de manera particular, al president Barrera, que havia de conduir aquell procés.

La voluntat de revestir el Parlament d'una dignitat en consonància amb la dignitat del poble de Catalunya i de fer-ne un veritable exponent de les nostres llibertats recuperades constituí la norma que regí la seva actuació durant tot el seu mandat. Fruit d'aquesta voluntat són les bones maneres que caracteritzaren les sessions parlamentàries durant el seu mandat, l'absència d'intervencions fora de to o d'esbrincades, malgrat la duresa d'alguns debats; la fermesa i alhora la flexibilitat i la imparcialitat amb què com a president interpretà sempre el Reglament per a garantir els drets de tots els diputats, i l'exemple de tolerància, de convivència i de respecte davant les legítimes discrepàncies d'aquell Parlament.

Tot estava per fer i, a més, les condicions eren més aviat precàries quant als mitjans materials de què disposàvem i difícils quant als entrebancs polítics que sorgiren al llarg d'aquells anys; només cal recordar que ens tocà viure l'intent de cop d'estat i la Llei orgànica d'harmonització del procés autonòmic durant el nostre mandat. Però el president Barrera, conscient del compromís que havia assumit en ocupar la Presidència, sabé afrontar amb una gran determinació, i fins diria tossuderia, les dificultats, i el Parlament pogué dur a terme amb una gran dignitat i eficiència la tasca que li havia encomanat el poble de Catalunya.

La seva fermesa a l'hora de preservar la dignitat del Parlament i de defensar les seves conviccions quedà palesa amb la seva negativa a participar en cap acte oficial en el cas de prevaler la regulació de les precedències en els actes oficials de la Generalitat, establerta pel decret pel qual es creava la figura del delegat del Govern de l'Estat a Catalunya, i que considerava inadmissible. El president considerava amb justesa que el Parlament, en ésser un òrgan legislatiu, tenia una part de la sobirania de l'Estat i que, per tant, el seu president no podia anar de cap de les maneres darrera d'un funcionari, encara que aquest fos el delegat

del Govern central. Un posicionament que la Mesa i la Junta de Portaveus van compartir plenament.

El seu sentit del deure el feia infatigable i ben poques vegades durant les sessions plenàries vaig haver de presidir cap sessió en lloc seu. Una d'aquestes vegades fou quan hagué de sotmetre's a una intervenció quirúrgica per un problema a l'oïda. Es tractava d'una sessió especialment delicada, ja que es discutia una moció de censura al conseller de Cultura que havia presentat el Partit Andalúsista i el seu vot era necessari per a superar-la. Malgrat estar convalescent, va anar al Parlament amb la intenció d'assistir des d'un escó a la sessió plenària, però es va considerar que si era a l'hemicicle l'havia de presidir, cosa que no estava en condicions de fer, per la qual cosa va haver de marxar. Andreu i Abelló sortí llavors amb ell per equilibrar les votacions. Així era aquell Parlament i aquest fou l'estil, el to que li inculcà el president Barrera.

Quan sí que el substituïa era quan hi havia actes militars i religiosos: la missa solemne amb motiu de les festes de La Mercè, la de la diada de Sant Jordi al Palau de la Generalitat, les cerimònies i recepcions amb motiu del Dia de les Forces Armades...

El sentit de les seves responsabilitats davant el poble de Catalunya es féu palès de manera particular amb motiu del cop d'estat del 23-F. En donen fe per a la història la fermesa amb què reaccionà quan el seu cap de gabinet va irrompre a la sala on de manera extraordinària —era un dilluns— estava reunida la Mesa amb la Junta de Portaveus, i la decisió, que compartírem tots els qui estàvem reunits, d'anar immediatament al Palau de la Generalitat per seguir al costat del president de la Generalitat el curs, ben incert i ple de negres presagis en aquell moment, dels esdeveniments.

Tota la seva actuació al llarg d'aquells anys fou un exemple de servei a la causa de Catalunya, de coherència, de fermesa i de rigor. Per això, emprant les paraules amb què el president Pujol l'acomiadà en l'acte d'homenatge que el Parlament li dedicà amb motiu del seu traspàs, només em queda dir: gràcies, president Barrera, pel que la teva vida ha tingut d'exemplaritat humana, política i cívica.

CONCEPCIÓ FERRER I CASALS

Vicepresidenta primera a la I legislatura

Heribert Barrera, el polític i l'amic

DIVENDRES DIA 27 D'AGOST DE 2011 MORIA A BARCELONA el polític i amic Heribert Barrera i Costa.

Tots el mitjans informatius s'han fet ressò de les seves grans virtuts polítiques, com a català íntegre, defensor de la seva pàtria, de la seva nítida visió sobre el país, sense caure en concessions polítiques de cap mena (ell fou l'únic polític català que no brindà per l'aprovació a Madrid de la Constitució espanyola, perquè creia que lligava els catalans de manera massa estreta a les conveniències del centralisme espanyolista).

Ha estat un gran president del Parlament català. En aquella primera legislatura, en què tot s'havia de fer, ell sabé donar una gran dignitat al nostre òrgan

legislatiu. La figura del president del Parlament agafà una magnitud política que molts no esperaven.

Bé, podria parlar llargament de la seva acció política amb visions d'home d'estat. Deixo aquesta tasca als mitjans informatius, que en coneixen la trajectòria potser millor que jo. Em fixaré més en la persona de l'Heribert amic, el seu caràcter i el seu tarannà.

Persona provinent del món de les ciències exactes i llicenciat en química inorgànica, era un home molt ordenat. Les seves exposicions eren sempre amarrades per la lògica i la raó; difícils de rebatre, les mantenia a ultrança, amb nous arguments que anul·laven els raonaments dels seus oponents. Home molt racional, quan assumia una causa la mantenia contra vent i marea, i era molt difícil fer-lo canviar de plantejament. La seva fermesa anava lligada al mateix temps a un parlar suau i afable que et desmuntava. Com a persona, era d'una integritat total, incapaç d'accedir al més mínim joc brut. Home molt frugal i auster, feia una vida personal gairebé d'anacoreta. No acostumava a beure altra cosa que no fos aigua, o cafè amb llet. I de menjar, mai cap excés (als dinars del restaurant del Parlament li solien preparar una verdureta, un xic de carn de segon i fruita per postres).

Era un home exigent, tot havia d'ésser perfecte, sobretot amb ell mateix —a les altres persones els perdonava les seves limitacions.

Malgrat que aquest quadre podria representar una persona completament esquerra, en realitat no era així. Més aviat baix d'estatura, et trobaves amb un homenet amable que et somreia i feia tot el possible per atendre els teus problemes.

Com podeu deduir, jo admirava la seva actitud personal davant de la vida, encara que alguna vegada m'irrités la seva tossuderia.

Heribert, amic, reposa en pau, sàpigues que has sabut deixar escola darrere teu. Espero que algun dia, des d'allà on siguis, puguis contemplar la Catalunya que tu vas somiar.

MARÇAL CASANOVAS I GUERRI
Secretari quart a la II legislatura

En record del president Heribert Barrera

EL RECORD PER ALS CATALANS D'HERIBERT BARRERA està lligat sempre, i d'una manera espontània, al fet d'haver estat el primer president del Parlament de Catalunya restablert el 1980, ara fa ja més de trenta anys. No és gaire freqüent en una democràcia consolidada aquest manteniment del record i de l'alta valoració d'un president parlamentari. La importància històrica de la recuperació de la institució representativa del poble de Catalunya ha donat al seu titular una significació tal que, per la seva actuació, la seva memòria ha vençut el pas del temps i l'ha convertit en un punt de referència indefugible.

Certament el president Barrera pot ser recordat per moltes coses, com, per exemple, per haver estat diputat de les Corts entre 1977 i 1980, diputat al Parlament de Catalunya des del 1980 fins al 1988, diputat al Parlament Europeu entre 1991 i 1993; o també com a militant d'Esquerra Republicana de Catalunya des de l'època de la Segona República, en especial després del seu retorn de l'exili com a membre d'Esquerra i integrant del Reagrupament Socialista i Democràtic de

Catalunya, fins que esdevingué secretari general d'Esquerra Republicana entre 1976 i 1987 i president d'aquest partit entre 1989 i 1995. I encara caldria afegir-hi que també ha de ser recordat per la seva brillant activitat professional, com a científic i professor: llicenciat en física per la Universitat de Montpeller, doctor per la Sorbona i professor de química a Montpeller, en els anys d'exili, i més tard a la Universitat Autònoma de Barcelona.

La veritat és que, quan ell fou elegit president del Parlament, tots els diputats començarem una tasca de la màxima responsabilitat que ens exigia el millor de nosaltres. A Catalunya ens trobàvem en un moment de fundació (de restabliment, és cert, però de fet de creació) d'un nou sistema polític. La recuperació de la Generalitat amb un règim provisional sota la presidència de Josep Tarradellas havia ajornat l'elecció d'un Parlament fins a l'aprovació de l'Estatut d'autonomia; així, quan foren elegits els nous diputats i es constituí el Parlament, gairebé tot començà de bell nou. Sentíem que estàvem escrivint un tros de la nostra història: tot allò que féssim havia de crear nous usos i noves pràctiques, perquè els precedents que existien no solament es remuntaven a molts anys abans, sinó que corresponien a una fase bastant pretèrita del sistema parlamentari.

Com a conseqüència del resultat de les eleccions de 1980 es formà un sistema de partits basat principalment en cinc forces polítiques. La Mesa que es constituí tingué una composició plural, sense una majoria prèviament definida: aplegà diputats de cinc grups parlamentaris (i de sis partits), esperonats per la responsabilitat personal i política derivada de la mentalitat fundacional que compartíem. Sota la presidència d'Heribert Barrera, paradoxalment, aquest fet, més que dificultar, facilità que cerquéssim i trobéssim aquells punts de coincidència en les decisions que permetessin que la institució i les seves pràctiques servissin per a dreçar un futur compartit. Els debats de la Mesa eren llargs, rigorosos i a vegades prolixos; no sempre compartíem els mateixos criteris, però els debats es portaven amb la voluntat d'arribar a solucions compartides, o compartibles. La coincidència no apareixia d'entrada i no sempre era senzilla, però mai no varià el criteri inicial de cercar el màxim consens i, si era possible, la unanimitat. Quan la primera opinió expressada tenia problemes, el president seguia insistint per tal d'arribar a l'acord.

Alguns problemes tenien una vessant molt pràctica i a vegades ens venien de nou a tots; haguérem d'estudiar i imaginar la millor solució possible i aprendre a esglaonar-la en el temps. Tres exemples: la confecció i execució del pressupost del Parlament, la selecció dels funcionaris i del personal, les obres sense previsió o disseny definits que s'havien de fer per a permetre que els serveis de la cambra disposessin d'espais per a llur activitat diària, així com els grups parlamentaris, la Mesa i el Govern de la Generalitat. Tossut i hàbil alhora, fou sempre enèrgic i educat en les formes; les seves idees eren clares i tallants. I per sobre de tot sempre fou fidel a la defensa de la llibertat de Catalunya i als seus valors democràtics i d'esquerres.

La direcció dels debats per la Presidència va ser un motor que ho va fer possible i els resultats obtinguts mostren l'èxit del seu esforç per garantir l'au-

tonomia i la primacia de la cambra. Els qui formàrem part de la primera Mesa, amb independència del nostre color polític, en podem donar testimoni. La direcció dels debats de la Mesa i de la Junta de Portaveus demostraren el capteniment del president Barrera, que també sabé dirigir amb eficàcia i imparcialitat els debats del Ple del Parlament, aplicant amb rigor i equanimitat el Reglament de la cambra. Els debats es desenvoluparen sempre amb un respecte escrupolós per les persones i les opinions expressades. No era fàcil de desplegar al mateix temps el doble rol de president del Parlament de Catalunya i de líder d'un dels seus partits, però sempre fou valorat i respectat a la cambra per les seves decisions com a president, en molt bona part perquè sabé donar a la Presidència del Parlament la solidesa i la dignitat que corresponia al càrrec. Cada president té, i ha de tenir, el seu estil personal, i Heribert Barrera, com a president, sabé donar al nostre Parlament d'una manera molt personal l'alt nivell institucional que li corresponia com a institució que representa el poble de Catalunya; i aquest fet ens honora a tots els catalans.

ISIDRE MOLAS

Vicepresident segon a la I legislatura

L'Heribert Barrera que vaig conèixer

EL PRIMER CONTACTE QUE VAIG TINDRE AMB HERIBERT BARRERA fou en l'àmbit acadèmic. El Dr. Barrera era membre de la Junta de Govern de la Universitat Autònoma de Barcelona, que presidia com a rector el Dr. Josep Laporte i a la qual jo servia com a secretari general. Les seues intervencions en els debats i en les decisions de la Junta eren rigoroses i documentades quan es referien a temes acadèmics i qüestions científiques, i radicalment apassionades, democràtiques i nacionalistes quan es referien a esdeveniments polítics, als estatuts de la Universitat o a les relacions amb les institucions pròpies, que començaven a albirar-se. El tracte fou correcte i respectuós, però sempre limitat a l'àmbit acadèmic i professional.

El segon contacte fou una sorpresa: estava estudiant al monacal despatx que compartia amb una professora, perdut a l'inhòspit ciment de la facultat de dret de la UAB, quan la companya em va dir: «*Ismael, te paso una llamada. Dice que es Heribert Barrera, que quiere hablar contigo*». Llavors, i ja per sempre, el president Barrera em digué: «Pitarch, ens coneixem poc, però prou, de la Junta de la UAB; és per això que he volgut parlar-li personalment. La Mesa del Parlament ha acordat de buscar un lletrat que ens ajudi en les primeres passes; tots els membres hem coincidit que vostè és la persona adequada. Jo no sé quines són les seves intencions, però li prego que almenys accepti d'ajudar-nos en la redacció del Reglament; després ja decidirà si vol continuar al Parlament». El dilluns 5 de maig de 1980 començava a treballar provisionalment com a lletrat.

Durant el primer any el contacte amb el president fou poc freqüent perquè qui portava la direcció dels serveis parlamentaris i assistia el president, la Mesa i la Junta de Portaveus era l'oficial major, l'advocat Robert Vergés. De vegades, però, despatxava amb el president, fonamentalment amb relació a qüestions d'organització o reglamentàries. Un dia, sense vindre a tomb, em preguntà si estava content al Parlament i si volia quedar-m'hi, «perquè jo compto amb vostè».

A final de maig de 1981, després de la renúncia de Vergés, vaig ser nomenat oficial major en funcions, nomenament que es confirmà a final de juliol. A partir d'aquell moment el tracte fou freqüentíssim i la relació molt cordial i alhora respectuosa (sempre ens tractàvem de vostè). Mai no parlàvem de política ni d'estratègies de partit; sempre de qüestions institucionals. Químic i científic de reconegut prestigi, la curiositat intel·lectual del president era infinita i el seu cartesianisme també: sempre volia saber les raons i el perquè de les coses, la pluralitat o coincidència de les posicions dels especialistes en la interpretació del Reglament, de la Constitució, de l'Estatut i, fins i tot, de problemes jurídics

complexos. En el govern del Parlament fou un home auster, institucional i gens partidista; com que predicava amb l'exemple, les seves actituds eren fàcils de compartir. Políticament mantingué les seues conviccions radicals, independentistes, republicanes i laïcistes, tot tenint cura de distingir quan parlava com a home de partit de quan ho feia com a president; distinció que els interlocutors, o el públic, no sempre apreciaren, fins al punt que fou objecte d'un intent de censura parlamentària.

Són moltes les coses encetades en l'organització i el funcionament d'aquest Parlament que després foren acollides en altres cambres, que ens miraven com el germà gran a qui es podien adreçar en cerca de suport o consell. Són moltíssimes les anècdotes que es podrien contar. En contaré només una: un dia que, com sovint, eixíem molt tard, vàrem coincidir al carrer i em preguntà: «Què, molta feina, Pitarch?». En respondre-li: «Prou, senyor president, però de vegades em donen més faena les demandes de fora que els problemes de casa; no sé si hi hauria de dedicar tanta atenció...», ell em tallà de cop: «Pobre de vostè que no els atengués; val més que ens consultin a nosaltres que no pas a Madrid».

I un desmentiment: molts deien que amb el president Barrera mai no es podia fer un brindis, ni tan sols en ocasió de reunions o compromisos institucionals. No és cert: amb el president Barrera es podia brindar, sempre que els copartícpis no temessen la malastrugança que ell brindés amb aigua.

ISMAEL E. PITARCH
Oficial major a la I legislatura

2011: absències injustes

L'ANY 2011 HA SIGUT UN ANY DUR I DIFÍCIL PER LA CRISI ECONÒMICA, per la crisi de confiança de la ciutadania en les institucions i en la política, i també pels permanents conflictes nacionals que tenim damunt la taula. I també el qualifico de dur i difícil perquè ens han deixat unes quantes persones, d'aquelles que tenien conviccions profundes, de paraula d'honor i de gran vàlua per al país. Persones que han fet molt per Catalunya des de diversos àmbits. Jordi Dauder, Santi Santamaria, Alfred Luchetti, Josep Pernau, o els que van ser diputats d'aquest Parlament, Emili Casals, Joan Colomines i Justo Domínguez, són noms de persones que trobarem a faltar i que aquest 2011 ens ha pres. Per qüestions d'afinitat personal i ideològica i en tant que vam compartir projecte polític una bona colla d'anys, vull tenir un especial record per dues persones que en la seva activitat política van fer de les causes de Catalunya i la llibertat la seva opció de vida: Heribert Barrera i Víctor Torres, ambdós amb un

important protagonisme a l'exili i sobretot en la recuperació de la democràcia i del nostre Parlament.

Heribert Barrera va presidir la primera legislatura del nostre Parlament. L'any 1980 engegava la maquinària amb totes les dificultats del moment, que no eren poques. Barrera va servir amb fidelitat unes idees, un projecte polític, i va ser lleial, per damunt de tot, al país. I ho va fer en situacions difícils, en escenaris adversos, en tribunes de gran ressò i audiència.

Per a ser justos hauríem de repassar molts aspectes de la vida del president Barrera. Científic excel·lent, i també home de partit, amb etapes brillants i també amb moments crítics, però amb una presència constant i insubornable. L'evolució ideològica del Barrera confederal al Barrera independentista, al cap i a la fi, és el preludi del que molts catalans i catalanes acabaran assumint.

Heribert Barrera va ser de les poques veus crítiques amb la Constitució espanyola l'any 1977. Els seus discursos al Congrés eren premonitoris d'algunes de les coses que estan passant avui, d'allò que és la rabiosa actualitat i que en distintes formes no deixa de ser la incomprensió de sectors importants de la societat espanyola i dels respectius governs i polítics de torn cap a la necessitat de més autogovern d'aquest país.

Així mateix, voldria destacar un aspecte al qual, pel fet d'haver-lo viscut posteriorment com a president del Parlament, encara dono més valor, i que no és altre que la figura del president Barrera com a inspirador d'una arquitectura institucional del tot indispensable perquè la nació existeixi. Sovint es diu que la nació és la seva gent, i és ben cert. Però sense institucions no hi ha nacions i, en aquest sentit, que Barrera fos el primer president del Parlament recuperat era garantia de lligam amb les institucions republicanes i també era garantia que la nació tenia gent i començava a tenir institucions. I ser el primer president del Parlament recuperat era d'una complexitat extraordinària.

En els darrers anys de la seva vida, Barrera va esdevenir veu de la consciència col·lectiva i va deixar clar quin era el camí que no s'havia de seguir, justament el camí que ens volen imposar, amb mesures concretes, feridores i colpidores, que pretenen apaivagar les mínimes mesures d'autogovern de què el país s'ha dotat i que tornen a atacar el moll de l'os de l'autogovern. I Barrera reclamava unitat dels catalans i dels catalanistes enfront d'aquesta ofensiva que pretén minimitzar la capacitat d'autogovern. Ho feia sàviament.

En la darrera fase de la seva vida, ja alliberat de responsabilitats polítiques i institucionals directes, el discurs de Barrera va servir per a deixar clara la necessitat de no abaixar la guàrdia, d'estar més preparats que mai per al futur. A l'anunci de la manifestació del 10 de juliol en resposta a la retallada de l'Estatut, Barrera, amb noranta-tres anys, deia: «Tenim pressa!». I és ben cert, tenim més pressa que mai, president Barrera!

ERNEST BENACH

President del Parlament (2003-2010)

Sol·licitud d'inscripció

Sol·licito ser admès/admesa com a membre de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, per la qual cosa facilito la meua identificació i les dades bancàries per a la domiciliació de la quota anual.

NOM COGNOMS
ADREÇA
POBLACIÓ
CODI POSTAL TELÈFON
ADREÇA DE CORREU ELECTRÒNIC

Domiciliació bancària de la quota anual

ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE
□□□□	□□□□	□□	□□□□□□□□□□□□

....., d de 20 ...

Signatura

SR./SRA. DIRECTOR/A DE L'ENTITAT FINANCERA
OFICINA NÚM. POBLACIÓ
COMPTE NÚM. □□□□ □□□□ □□ □□□□□□□□□□

Us demano que satisfeu els rebuts que presentarà anualment l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, carregant-los al compte indicat.

Atentament,

Signatura

....., d de 20 ...

Trameteu aquesta butlleta a l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya.
Palau del Parlament. Parc de la Ciutadella, s/n - 08003 Barcelona

NOTA: D'acord amb l'autorització donada per l'assemblea general tinguda el 18 de febrer de 2005, la Junta va acordar modificar la quota anual de l'Associació, que, a partir del 2006, és de 25 euros.

ASSOCIACIÓ D'ANTICS DIPUTATS
AL PARLAMENT DE
CATALUNYA

PARLAMENT DE CATALUNYA

www.parlament.cat